

T'ESTIMO, DE VERITAT

- T'estimo.

No l'estimava, ben mirat mai ho havia fet, almenys no del tot. Li tenia estima si, afecte, tanmateix mai es convertiria en un veritable amor. Ni tan sols ho veia possible, encara que el que veia impossible amb certesa era trobar la seva meitat: aquella persona que ho donés tot per ella, purament per amor.

Com podia enamorar-se d'algú si el seu amor tenia data de caducitat? Si per molt que ho desitges amb totes les seves forces assoliria el seu termini? Malauradament, això és el que comporta viure amb una malaltia poc coneguda, que li van diagnosticar poc abans de cumplir el vuit anys. Recorda aquelles quatre blanques parets on la mare plorava sense consol, on tothom la mirava amb llàstima als ulls; i es pregunta perquè li va tocar amb ella? Dues paraules van fer falta per canviar tot el seu món, dues paraules que li van quedar gravades per sempre: fibrosi quística. Per aquest motiu, va prohibir-se enamorar-se, ningú es mereixia patir per un amor que no arribaria enlloc. Ho trobava egoïsta, fins i tot miserable. No satisfeta amb aquesta promesa, cada cop que algú li deia que l'estimava mentia, era incapaç de tornar a veure uns altres ulls als que li havien robat la il·lusió. Ara mateix, tenia vint-i-tres anys i una estima de vida de tan sols un any més. D'especial no n'imaginava res en els seus últims moments, de manera que no s'esperava per res viure la història d'amor que es mereixia.

Tot va començar un solejat i lluminós dia d'abril, que va coincidir en ser el dia de Sant Jordi. Com de costum, tothom estava a punt per anar a comprar la rosa vermella com era tradició, incluída ella, ja que encara que no ho digués en veu alta, volia tindre un detall amb la seva mare, perquè sempre la recordés amb un somriure als llavis. Gràcies a la seva malaltia, a l'hora de pagar, li va agafar un atac de tos incontrolable. Sentia que cada cop empitjorava més i abans de perdre la consciència va escoltar que un noi li deia: "Estàs bé?". Tot seguit, es va desmaiar per falta d'oxigen. Al despertar, l'únic que recordava va ser que un noi, d'uns vint anys, estava preguntant-li alguna cosa, però no recordaba exactament que era. A la seva sorpresa, se'l va trobar assentat en la cadira d'acompanyants, amb els cabells tots despentinats, senyal de que no havia dormit en tota la nit. És a dir, sabia quedat esperant fins que es despertés; ningú mai ho havia fet per ella, menys sent una desconeguda. Cal destacar també que era molt maco, semblava bon noi sí. Tots els seus dubtes es van resoldre quan va

veure una rosa al seu nom: s'havia pres la molèstia de regalar-li una sense cap motiu especial. Es va sorprendre ruboritzant-se per una simple flor o potser per aquell misteriós noi, no ho sabia ben bé. I finalment, quan es va decidir a mirar-lo es va trobar amb el somriure més bonic que havia vist en la seva vida.

D'aquell dia en endavant, es van veure uns quants cops més, sempre tenint present la promesa que s'havia fet anys enrere. Tenia por, s'estava acostumant massa a passar temps amb aquell noi i encara no li volia comentar la veritat. En quant li expliqués, tot s'hauria acabat i volia disfrutar del temps que li quedava. Ara bé, com tots ens imaginavem, es van enamorar perdudament l'un de l'altre. A vegades es sorprenia a si mateixa somrient als seus missatges o també, rient embogida als seus penosos acudits. Aquestes petites coses la feien tornar a la realitat i adonar-se que ja era hora de sincerar-se. Un mes li quedava, només trenta simples dies, en els quals va decidir no apartar més a la gent del seu voltant. De fet, al veure'l arribar casi es penedeix, però va fer el cor fort i va començar a explicar la seva trista història. Més endavant, després d'uns interminables moments en silenci, se'l va mirar als ulls, aquells que tan li agradaven, i li va confessar el poc temps que tenia. Ho sento, li va dir seguidament. Realment ho sentia i una part d'ella donava per suposat que no volgués tornar-la a veure, per això es va sorprendre amb la seva resposta:

- Ets l'amor de la meua vida i no m'importa el temps que ens quedi junts, ja sigui un mes o cinc minuts. Jo sempre estaré al teu costat, no en tinguis mai cap dubte.

El mes va passar, van riure, van plorar, van saltar d'alegria, van discutir... però el més important, es van estimar. Com mai ningú l'havia estimat abans. Els últims dies, els va passar a l'hospital, a les quatre blanques parets que quinze anys abans va conèixer per primer cop. Si us pregunteu si estava trista, no, no ho estava: havia conseguit l'amor amb el que havia somiat tant de temps, que li havia regirat tot el seu món. Ell era ja una part tant important d'ella, que per primer cop en la seva vida, li va dir de tot cor:

- T'estimo, de veritat.

Amb aquestes últimes paraules tractava de despedir-se del noi que li havia il·luminat de nou, que l'havia fet sentir intensament i el qual era ja el seu veritable amor. I precisament, després d'uns moments de pau, l'última llum de vida que li havia regalat es va apagar i per fi, va aconseguir el descans que tant es mereixia.

- T'estimo i sempre ho faré.